

LBRIS

We know
books

Clara Sânziana

ANUL
PERSEIDELOR

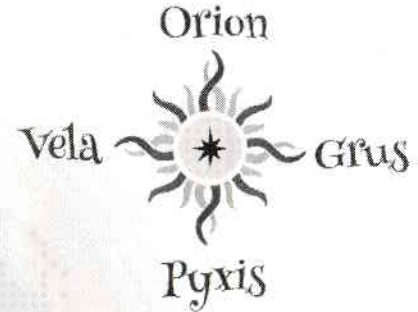

Editura
Petale Scrișe

Nojorid, 2026

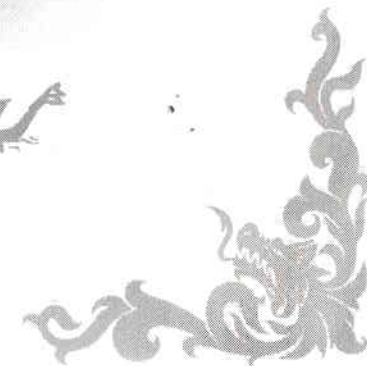
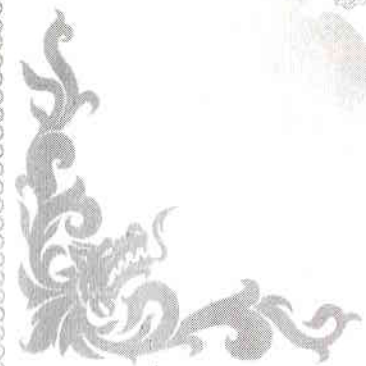
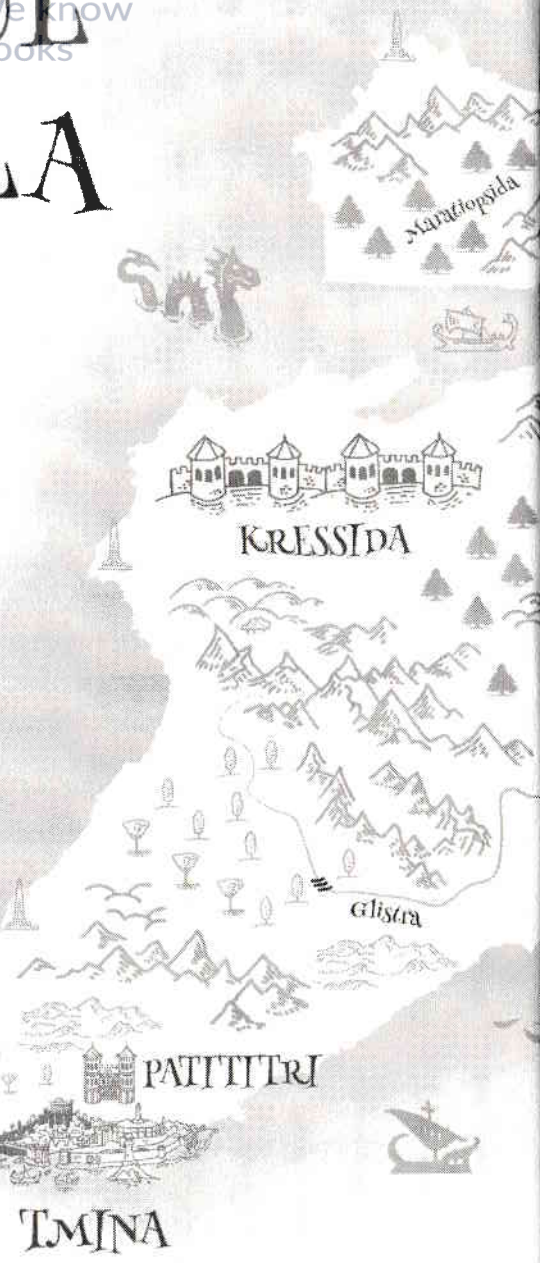
REGATUL FALEYLA

We know
books

MAREUM PURPURA

LOM

LBRIS

We know
books

**PARTEA
ÎNTÂI**

I. MAI ALBASTRU

Pe Scorpio erau doi pini.

Fuseseră acolo dintotdeauna, ca pâlcul de brusturel.

Ca Orion și Emeris, care descoperiseră stânca și coșul plin de perle de sub ea cu doi ani în urmă, hoinărind fără țintă de-a lungul coastei împădurite.

Orion mergea pe Scorpio aproape în fiecare zi, dar nu se întrebase niciodată ce îl atrăgea atât de mult la locul acela. Poate erau stâncile cu șisturi scânteietoare de sare uscată, rămasă în urma vreunui val obraznic. Sau poate felul în care apa îi mângâia gleznela pentru câțiva pași, ca apoi să se lase purtat de nisipul umed și de pata de umbră nehotărâtă făcută de pini lui.

Era o simplitate tulburătoare pe Scorpio, în mare, în stânci și pădure, lucru care îl făcea pe Orion să revină de fiecare dată. Poate că semănau cu el – marea puțin confuză, nisipul gânditor și pădurea pe care oricât ar fi străbătut-o, tot rămânea într-o lumină neclară.

Orion se gândea la ea mai mereu. Nu avea ce să facă în afară de a privi lumea de pe Scorpio, marea care împingea cerul și forfota făcută de cei câțiva pești rătăciți, caracatițe sau scorpioni. Avea timp din plin să observe toate acestea, să vadă formele din nori și să asculte murmurul firelor de iarbă și susurul apei; Emeris nu îl urma întotdeauna. Pentru Orion, singurătatea era de multe ori o reflexie, un frate care-l înțelegea mai bine decât geamănul lui sau decât oricine ar fi stat pe lângă

el și ar fi încercat să-l cunoască, ceea ce oricum nu se întâmpla. Iar dacă s-ar fi întâmplat, oare el ar fi fost dispus să aibă încredere în oricine altcineva în afară de el? Bineînțeles că nu. Bineînțeles că nu putea risca gândurile lui în formă de spirale înnodate sau parâme așchioase să ajungă pe mâinile altora.

Sunt eu. Se gândea.

Și sunt Întun.

Iar deja nu e un semn bun, oricum ai lua-o.

Așa că nu vă așteptați ca asta să fie un basm cu prințese sau dragoni.

Nu pentru că nu ar fi prințese și dragoni.

Ci pentru că este departe de a fi un basm.

Pentru un Întun, i se spusese că era surprinzător de tăcut, de liniștit, cu capul plecat și privirea din ochi greu de descifrat, la fel de tulburătoare pentru alții precum era tăcerea insulei pentru el.

Aprecia, așadar, când Emeris nu venea după el. Când nu-l interoga, nu-l sâcăia, ci îl lăsa în pacea lui, cu misterele lui, cu gândurile așezate, grele, ca o mlaștină de smoală.

Emeris, oricum, era diferit. Firește, se presupunea că trebuie să fie diferit: era Luminar. Ei erau meniți să împărtășe bucuria, blândețea și lumina, să conducă Regatul Faleyla și să fie așezați pe scaunele de pe care se decidea soarta regatului. Ei slujeau Zeului Leocadian – Zeul Antic al Dimineții și, la fel ca reprezentările lui în picturile vechi – se nășteau cu păr blond sau roșcat. Întunii erau opusul – păr brunet sau negru, ochi căprui și un apetit pentru răutate și vicii. Atât de întunecată era jumătate din Faleyla, pentru că un copil nu venea niciodată singur pe lume. În mod bizar pentru vecinii de la granițe, în țara lor se nășteau numai frați gemeni – unul Luminar, unul Întun.

Aceștia din urmă deveneau vânători. Bandiți, ucigași, hoți sau pirați.

Pirați.

Așa fuseseră bunicul și străbunicul lui și toți strămoșii lui Orion, apoi tatăl său.

Și așa avea să ajungă și Orion.

Se născuse Întun și avea să rămână așa, orice s-ar fi întâmplat, oricât amar ar fi simțit când se gândea la asta. Poate că era invidios pe Emeris pentru toate astea – nu că el ar fi avut vreo vină, dar era liber. Tatăl lor, Darkan, nu îi dădea atenția pe care i-o dădea lui Orion, deci Emeris putea să aleagă singur ce să devină. Nu era legat prostește de vreo tradiție din strămoși, care să-i dicteze viața, să i-o rezume la mare, la ocean, la miros de pește și de transpirație. Tradiție pe care, dacă nu ar fi îndeplinit-o, i-ar fi dezamăgit pe toți din jur, de la cea mai mică hoță din piață până la Distortus, zeul protector al Întunilor.

Orion putea să se vadă față în față cu zeul, să-i audă vocea profundă și s-o simtă cum îi vibrează în piept ca pe o a doua inimă înfiorată, tăcută în fața unei asemenea forțe. Zeul îl muștra. Zeul îi arunca priviri dezamăgite. Zeul avea respirația fierbinte, avea amenințarea unui foc mistuitor, pentru că băiatul greșise. Tradițiile erau sfinte – nimeni care îndrăznea să sfideze granițele dintre bine și rău, să incline balanța mai mult într-o parte și mai puțin în alta nu se putea ascunde de furia zeului. În plus, Orion nu ar fi vrut să îi frângă inima tatălui său, dar avea câteva îndoieli serioase că Distortus ar fi ridicat un deget pentru el, deoarece, dacă ar fi făcut-o, tatăl său și-ar fi dezlănțuit furia.

Orion nu înțelegea, nu înțelesese niciodată de fapt, de ce se făcea această separare. De ce nu puteau să aleagă ei dacă ar vrea să fie inversul normalului – ucigași blonzi ca spicul de grâu sau preoți cu păr întunecat, consilieri regali sau hoți? Și Întunii mai făceau, poate fără să-și dea seama, gesturi frumoase. Și Luminarii greșeau. Și asta îl frustra pe Orion și mai tare.

Se știa că perfecțiunea e un mit. Orion citise asta într-o carte. Mai degrabă ar fi putut ajunge un pitic la mărul din vârful pomului decât un om la vreun astfel de ideal absurd. În lumina acestor întrebări, Orion își amintea mereu că este un Întun.

Și că așa va rămâne și dac-ar fi căzut cerul în mare.

Încerca să se împace cu acest gând, să îl asculte pe tatăl său, să îi respecte deciziile și cuvintele ca pe tradiții: fără să își lase nemulțumirile să îi afecteze destinul, ci doar să se conformeze, să plece capul și să asculte. Acesta îi era felul de a fi. Lua lucrurile în serios mai mult decât și-ar fi dorit.

Orion era persoană care, în secret, îi ducea pe mulți cu gândul la un portal vechi între două lumi, la ițe complicate de poveste sau cărți cu imagini alb-negru. Avea o privire apăsată, serioasă, cu care observa mereu lumea. Lumea, la rândul-i, îl judeca. Oamenii îl acuzau că îi privește urât, ca și cum le-ar critica fiecare mișcare. Lui îi venea să râdă când își amintea. Nici măcar nu îl interesa ce făceau ceilalți copii de vârsta sa, în mare parte. Iar ei nu cunoșteau mai nimic din cine era el, în primul rând pentru că se ținea mereu departe, ca și cum i-ar fi fost frică să nu ia vreun virus contagios. Mai spuneau că nu are mai nimic special, în afară de mersul apăsător și aerul acela inexplicabil de tristete, de parcă o parte din el ar fi fost mereu puțin înfrântă.

În privința ultimului aspect, lumea nu se înșela. Lui Orion nu-i mai venea să râdă la acele cuvinte.

Tocmai ce trecuse, în urmă cu câteva zile, printr-o noapte în care taică-su îl chemase deoparte, în sufragerie. Orion îl așteptase plin de emoție, străbătând camera în lung și în lat. Simțise cum îl mânca din interior curiozitatea și în același timp tensiunea. Pașii lui se auzeau ca niște pocnete înfundate pe dușumeaua camerei, iar fiecare reverbera în urechile lui ca un sunet de trei ori mai puternic. Nu-i plăceau conversațiile

serioase cu tatăl lui – avusese puține, ce-i drept, și doar atunci când mai făcea câte o greșală sau câte o boacăină nevinovată – dar de fiecare dată își simțea groaza inundându-i suflarea, înecându-l – în cazul în care ochii lui negri, ca de fum, nu îl sufocau prima dată. Pedepsele lui Darkan erau dure, dure ca viața pe mare, aspre ca palmele lui de pirat, obișnuite să tragă de parâme și să învârtă cârma.

Tatăl lui intrase, ca întotdeauna, privindu-l pe băiat de sus, cu ochii întunecați și plini de mistere, scărpinându-se în barba neagră, cumva triumfiulară, iar în mijlocul umbrelor modelate de flăcările din șemineu, îi spuse:

– Fiule, tu ești mai important decât crezi. Destinul tău te va duce departe.

Darkan avea o privire grea, în care se reflectă focul, iar Orion și-l închipuise pe zeul lor cu chipul lui, iar în clipa următoare se blestemase în gând pentru acea comparație. Sprâncenele lui Darkan erau în permanență încruntate, de parea că și le ținea așa în mod intenționat. Orion simți repulsie și resemnare, de parcă tatăl său urma să îl bată. Își frângea ușor degetele, din reflex – ca și cum ar fi crezut că ajută cu ceva.

– Tu, continuă tatăl său, trebuie să continui tradiția noastră. Am speranța că tu vei duce vasul strămoșesc al piraților din familia noastră pe valuri pe care nimeni nu le-a mai traversat vreodată, iar comorile, ei bine... comorile – Darkan parcă intrase în vrie – se vor înmulți inegalabil când tu vei deveni unul dintre noi.

Da. De parcă îmi pasă mie de comori. Toate acele bogății pentru care se luptau ei... pentru ce?! Tatăl lor oricum avea o cămară întreagă numai pentru ele – cele câștigate sau furate – unde se închidea de unul singur ore întregi. La ce bune mâi erau comorile dacă le lăsa să putrezească într-o cameră și copiii lui se hrăneau cu ce prindeau, arătând ca niște vagabonzi?

– Dar tată, nu cred că sunt bun la asta. Nu vreau să...

Darkan nici măcar nu se obosea să îl asculte.

– Și am știut dintotdeauna că tu ești fiul meu special, care nu m-ar dezamăgi nici în cele mai grele momente!

Asta suna ca și cum ar fi trebuit să se simtă onorat. Până la urmă, Emeris nu primea nici jumătate din atenția pe care i-o acorda lui. Culmea – Emeris ar fi trebuit să fie cel invidios – nu el. Dar nu era Emeris cel care văzuse pirați spânzurați și îi mai și visase noaptea. Nu era Emeris cel ai cărui umeri se frângeau de griji.

Nu putea să se mintă. Perspectiva de pirat nu îl atrăgea nici în ruptul capului – nu ar fi vrut să fie pentru toată viața rece și necruțător. Nici ideea că destinul îi era deja decis nu îl încânta mai mult. Deși știa asta de când era foarte mic, gândul îi lăsa mereu um gust amar. Poate că ar fi găsit viața de pirat chiar interesantă, dacă nu i-ar fi fost îndesată pe gât.

Și nu putea să îi spună nimic din toate astea tatălui său: reacția acestuia ar fi fost explozivă. Și, oricum, Darkan se îndepărta deja spre ușă. Discuția se încheiase. Băiatul așteptă să dispară în camera sa, lăsând în urmă ecoul pașilor apăsați, care făcuseră cele două vase mici de pe măsută să se zguduie. Rămase oftând cu capul în palmă și cu coatele pe masă, cu mâncarea din farfurie terminată doar pe jumătate. Nu îi mai era foame. Privea pe geamul mic din celălalt capăt al camerei, unde, la mare distanță, stelele se învârteau în jocul lor neînțeles. În același timp, Orion simțea cum furia își făcea cuib în inima lui. Sau poate că fusese acolo dintotdeauna.

Urmară câteva zile în care Orion gravită în jurul acelei conversații ca o stea pe un petic negru de cer – se simțea nemulțumit și trist, deși adevărul era crud: oricât ar fi vrut să se plângă, oricât de tare detesta ideea, tot pirat urma să devină.

Emeris, prin camerele de alături, era cum nu se poate mai calm. Era blond ca soarele. Făcea glume. Râdea prostește. Părea mereu prea inocent și prea fericit, iar Orion detesta asta: cât de calm era fratele lui, când el, dacă închidea pleoapele, aproape vedea fulgere, iar inima îi bătea atât de tare că, în clipa în care se concentra pe ea, își putea auzi pulsul ca pe un tunet repetat și înfricoșător. Dacă ar fi fost băiețelul mic de odinioară, chiar și născut cu întunericul care îl încorona și îi era atât de familiar, tot s-ar fi speriat de acel tunet.

Dar cum întunericul e calm la exterior, chiar dacă la interior pulsează și răsuflă, Orion se străduia să își păstreze chipul inexpresiv.

Iar în ziua aceea, în care până și cerul părea că se plictisește, nu avea nici cea mai vagă idee despre ce urma să găsească pe insulă, pe Scorpio. Străbătu drumul până acolo cu capul plecat, dând distrat cu piciorul în câte o piatră.

Intenționa să își lase pantofii pe mal și să facă câțiva pași prin apă, dar nu se întâmplă asta.

Văzu o formă albastră, la fel de înaltă ca el. Mai albastră ca marea sau cerul. Mai albastră decât orice alt albastru pe care îl văzuse el vreodată. Și apoi închise strâns ochii, iar forma aceea – care, ah, clar nu era în imaginația lui, se repezi la el atât de brusc, încât îl dărâma pe spate.

O imensitate albastră trona acum peste el. Un palat de forță brută și mușchi.

Când deschise ochii, crezu că a înnebunit. Sau că încă îi avea închiși. Cu toate că soarele era deasupra sa impunător și imens, răsuflarea lui Orion îngheță pentru câteva clipe.*

Un dragon.

Un dragon sălbatic.

În fața lui.

Deasupra lui.

Revino-ți, își spuse și apucă disperat primul băț pe care-l găsi când pipăi disperat cu palma în jurul lui. Trebuia să facă ceva. Inima îi bubuia nebunește. Nu mai văzuse niciodată un dragon viu. Nu știa ce să facă. Respirația i se întretăia, apoi îi revenea repezită, pripită, printre buzele strâmbate de frică. Culcat pe spate cum era, își vedea vârful nasului și, dincolo de el, pieptul care i se umfla iute, i se turtea și iar i se umfla, strivit de laba dragonului. Sângele îi vuia prin vene ca vântul pe timp de furtună.

Nu putea lăsa bestia să îl mănânce pur și simplu.

Bestia, în schimb, nu părea afectată. Ba, mai mult, apucă cu dinții bățul și îl flutură ca pe o pradă, așa cum avea probabil să facă și cu capul lui. Aștepta o mișcare din partea băiatului, de parcă ar fi luat în considerare începerea unui joc pentru căței. Orion încercă să fugă, dar dragonul făcu câțiva pași spre el. Dacă avea norocul să ajungă în port, poate vreun om avea să îl ajute să scape de dihanie.

Se ridică. Fără să conștientizeze cum, corpul îi reacționează și se sculă pe propriile picioare, gata s-o taie la fugă. Pietrele îl înțepau în talpă, broboane de transpirație îi curgeau pe tâmpile.

Nici nu ieși de pe Scorpio, când se împiedică încercând să sară cât mai departe și căzu pe palme. *O să mă omoare*, spuse el, ținându-și respirația. Mușchii lui nu mai răspundeau. Încercă să se ridice. Era paralizat.

Închise ochii. Nu își dorea ca ultimul lucru pe care îl vede să fie colții pătați de sânge și mugurii gustativi de pe limba dragonului. Dar nu simți nimic. Nu știa mai nimic despre frică și moarte – iar acum era prea ocupat să le descopere din plin, pe amândouă deodată, una amară, cealaltă aproape dulce, astfel încât nu mai simțea nimic altceva. Apoi, într-o fracțiune de

secundă, dragonul îl apucă de gulerul puloverului și îl ridică dintr-odată ca pe o cârpă.

Înjură, încă o dată, cât de tare și clar îi stătea în putere.

De ce să mă sugrume, când ar putea pur și simplu să mă mănânce?

Dar, cât Orion se lupta cu gândul acela, dragonul îi dădu drumul pe nisipul umed – în picioare. Blând.

Îl ajută să se ridice. Îl puse pe picioare.

Orion clipi.

– De ce nu încerci să mă omori?

Dragonul icni. Orion nu era sigur că l-a înțeles.

În clipa următoare, surprinse privirea dragonului – în raza ei scăpăra o lumină vapoasă, neobișnuită. Ochii îi erau poate și mai albaștri. Dacă l-ar mai fi privit mult, băiatul s-ar fi pierdut între pleoapele dragonului și ochii lui căprui ar fi devenit mult prea expuși și intimidați de albastrul vibrant. Era un Dragon de Cobalt. Citise despre specia aceea cu câțiva timp în urmă, dar nu își amintea decât ca un nor de ceață. Informația care se lipise totuși de el ca un scaiete nu se dovedea a fi utilă, comparativ cu panica ce îl stăpânea. Dragonul de Cobalt era una dintre cele mai periculoase specii și doar puțini dintre vânători reușiseră vreodată să câștige o luptă cu ei.

Și, la vârsta lui de treisprezece ani, își dădu seama că forța sa contra forței dihaniei nu era o idee bună. Era ca și cum s-ar fi luat la bătaie cu una dintre tarabele de pește proaspăt din piața din centru sau cu o căruță cu bușteni. Doar că această căruță cu bușteni din fața lui avea mușchi și gheare și dinți și ar fi putut să îl îndese și nemestecat pe gâtul albastru. *Ohh, micul dejun al unui dragon. Abia aștept.*

Trebuia să-l ducă de nas cumva. Se resemnase cu gândul de a-l lua într-o mână și a-l întoarce pe dos, așa cum făceau